

full DOMINICAL

 CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Jesús, el motor de la nostra pregària

La Quaresma és un temps privilegiat per caminar cap a Aquell que és font de tot amor. Si ens deixem acompanyar per Déu, experimentarem que Ell és sempre al nostre costat. Tanmateix, no podem accedir directament al Pare si no és a través de Jesucrist. Crist és el mediador i el model de la nostra pregària.

Una de les coses que més va impactar els deixebles de Jesús va ser la seva manera de pregar. El Senyor va aprendre a resar com els jueus del seu temps. El seu cor estava amarant de la Sagrada Escripura. En un passatge de l'Evangelí de Marc, quan li pregunten a Jesús quin és el manament més important, respon sense dubtar amb aquestes paraules de les Escripures: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces [...] i els altres com a tu mateix» (Mc 12, 29-31).

No obstant això, el que més destaquen els Evangelis és que el Senyor sovint sent la necessitat d'anar a un lloc apartat a pregar. Jesús se separa de la remor del món i busca cada dia moments d'intimitat amb el seu Pare.

La pregària és el motor de la vida de Crist. Els evangelistes ens expliquen que, abans de prendre una decisió important, Jesús la consultava amb el seu Pare. Així, abans d'eleger els dotze apòstols, es va retirar a la muntanya i va passar tota la nit pregant.

El Senyor prega també quan descobreix amb alegria que Déu estima entranyablement els més pobres: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos» (Lc 10,21).

Jesús prega davant les situacions difícils, en els moments de dubte i incertesa. Quan sent al cor una tristesa profunda, Crist demana ajuda al seu Pare. Fins i tot, les darreres paraules de Jesús abans de morir són paraules dels salms. En el moment més dur de la seva vida, Crist va resar amb les pregàries que els seus pares li havien ensenyat i que coneixia de memòria.

La pregària de Jesús tenia una cosa molt especial. Això no va passar inadvertit als ulls dels seus deixebles. És per això que un dia que els deixebles van trobar Jesús pregant en un cert indret, li van demanar amb humilitat i senzillesa: «Senyor, ensenya'ns a pregar» (Lc 11,1). Va ser llavors quan Jesús va començar la seva pregària anomenant Déu, Abba (Pare). Pregar com Jesús és reconèixer

que Déu és com un pare o una mare que surten al nostre encontre, perquè ens estimen i no poden viure sense nosaltres. Pregar és posar-se en les mans de Déu amb tota confiança, com els nens en braços dels seus pares.

Benvolguts germans i germanes, que en aquests dies de Quaresma sapiguem demanar al Senyor: ensenya'm a pregar. A partir de llavors Jesús es convertirà, com per als seus primers deixebles, en el nostre mestre de pregària.

ACTUALITAT

La Creu de sant Climent presideix una missa a la basílica de Santa Maria del Mar

El passat 21 de febrer, primer diumenge de Quaresma, la basílica de Santa Maria del Mar va acollir la cinquena edició de *Sent la Creu*, una iniciativa promoguda pel Secretariat de Pastoral amb Joves, que va incloure la celebració d'una missa presidida pel cardenal Baltazar E. Porras, arquebisbe de Mérida (Veneçuela) i administrador apostòlic de Caracas.

En l'acte previ a la celebració eucarística, es va escoltar el testimoni d'una jove veneçolana emigrada fa dos anys a Barcelona. En acabat, es van

deixar uns minuts de silenci per pregar davant la Creu.

La missa va estar presidida pel cardenal veneçolà i concelebrada pel cardenal Joan Josep Omella i els bisbes auxiliars de Barcelona. En la seva homília, el cardenal Porras va manifestar que a Veneçuela es viu «un moment de desafiament i repte, amb esperança per construir nous camins, amb sacrifici, on es poden viure situacions extremes que ens amarguen el cor». No obstant això, el cardenal aposta per tenir «la paciència que ens faci sentir el valor del perdó i la misericòrdia».

A més de les desenes de joves i fidels de les diferents parròquies i moviments de Barcelona presents a la basílica, la cerimònia es va seguir telemàticament per centenars de veneçolans i veneçolanes.

ENTREVISTA

Vellesa: font de felicitat

BERNABÉ DALMAU

Ancians, vells o avis? (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) és el títol del nou llibre del P. Bernabé Dalmau, OSB, en el qual dona uns motius a les persones d'edat per tal que «superin la tendència a les nostàlgies, visquin l'etapa final amb dignitat i, encara més, lluitin pel propi rejuveniment global si-gui quin sigui el seu estat de salut física». El llibre ofereix una visió cristiana de l'última etapa de la vida per tal que «en arribar-hi, no sigui un trauma sinó una font de felicitat».

Com s'obté el rejuveniment global?

Només s'assoleix si al progrés de l'edat hi correspon una maduració de la persona. Volent donar un sentit positiu a la darrera etapa de la vida, no podem deixar que la caricatura o la mala imatge que el mot *vell* ha anat adquirint se sobreposin a la realitat i a l'ideal a què aspirem. La tercera o quarta edat —segons com es miri— no ha de ser considerada un decaïment sinó més aviat una plenitud, una maduració. Aquest és l'ideal vers al qual, amb la fe com a estímul, cal tendir.

Què representa l'allargament de la vida en la nostra societat?

Que sigui més extens el període possible de no viure habitualment amb la família. D'aquí pot néixer un agreujament de la solitud i, per tant, del pessimisme que no permet portar amb serenitat l'etapa final de la vida. Aquest allargament l'ha de tenir en compte també l'entorn familiar del malalt, perquè condiciona l'organització de la convivència.

Què aporta el cristianisme a aquest fenomen?

La fe cristiana no sols ajuda a acollir les xacres de la vellesa, sinó a valorar encara més el do de la vida i a preparar-se per al destí final amb una gran confiança en Déu, i donant l'exemple a tothom d'haver estat útil als altres al llarg dels anys viscuts. El destí final de la vida condiciona també la manera de viure la fe al llarg dels anys.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Qui el substituirà?

Fa unes setmanes, va traspasar un religiós sacerdot de quaranta-sis anys. La Covid se'l va emportar amb traïdoria, aprofitant la vulnerabilitat d'una malaltia cancerígena seriosa. Aquests dies, entre els seus amics i coneguts, han circulat escrits que el recordaven. Parlant d'ell, diuen que «era un home de comunitat, d'amistat, d'acció per ajudar, d'estar amb els últims, sempre somrient i també, en ocasions, amb geni»; «bon muntanyenc, creatiu, dinàmic, animós, entusiasta i, certament, generós»; «traspuaava passió per l'Evangeli...».

Seguint la crida del Senyor, havia trobat el seu camí en la vida religiosa. No deixava indiferent. Mestre de formació i de vocació, bon acompanyant dels joves, amb capacitat per escoltar i entendre, per ajudar a créixer: «Agraïm la seva vida, entregada, la força amb què ens encomanava coratge. Agraïm el seu acompanyament que ens convida a viure amb profunditat la nostra vida i la nostra relació amb el Senyor». «M'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés» (1Co 9,22). Sovint,

interpel·lava els joves amb aquestes preguntes provocatives: «T'has preguntat per la teva vocació?». «T'has preguntat què és el que Déu necessita de tu?». «Has arribat a ser el que has de ser?». Recomanava buscar i trobar moments de silenci i de soledat «per sentir en el fons del cor l'amor de Déu i per escoltar la seva veu que, a la seva manera, et respon a la pregunta "què vols de mi, Senyor?"».

Quan fa uns mesos va conèixer la gravetat de la seva malaltia irreversible, deia: «Jo només puc donar gràcies a Déu per la vida tan plena que he pogut viure». Agraïment a Déu i confiança plena en Ell. «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim som del Senyor» (Rm 14,7-8). Segur que ell, com li havíem sentit dir moltes vegades, ens diria: «Endavant, mireu endavant», i això és el que hem de fer des del seu record. I demanar que molts nois i noies escoltin la veu de Déu, la seva crida al seguiment, cadascú en el seu seguiment concret i alguns en la vida religiosa. Qui substituirà aquest religiós?

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La conversión de cada día

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cada mañana, el sembrador sale sin cansarse, paciente y generoso, podríamos decir que hasta respetuoso con la semilla y la tierra en la que cae. Él pasa junto a nosotros, aguarda nuestra respuesta a su gran Amor. «Nos comprende, nos espera, no se cansa de perdonarnos si sabemos volver a Él con el corazón arrepentido», nos decía el Papa en su primer Ángelus. Al convocar el Jubileo de la Misericordia, nos repetía: «No nos cansemos nosotros de pedir perdón.»

Estemos atentos cada día al Señor que se acerca para entregarnos su semilla. Seguro que el encuentro con Él nos cautiva, es su Amor que nos invita a una gran amistad. «No tengas miedo de la santidad, no tengas mie-

do de apuntar alto, de dejarte amar y purificar por Dios, no tengas miedo de dejarte guiar por el Espíritu Santo» (Audiencia 2.10.13).

Seguirle «nos enseña a mirar siempre al otro con misericordia y amor, sobre todo a quien sufre, a quien necesita ayuda, a quien espera una palabra, un gesto» (Viacrucis 26.07.13).

Que María, Madre de Misericordia, nos ayude a responder cada día a las llamadas del Señor y a ser testigos del amor que Él nos tiene. Que nuestra vida sea una continua proclamación de confianza en el Sembrador que no se cansa de salir a nuestro encuentro. Él es el centro. Que siguiendo sus huellas seamos un oasis de misericordia en nuestro entorno.

Lectures de la missa diària i santoral

1. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Rossend (Salas, 907- Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12].

Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28].

Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16, 19-31].

Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capità, bisbes i mrs.

5. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a. 17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46].

Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32].

Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.)

[Ex 20,1-17 (o bé: 20,1-3.7-8.12-17) / Sl 18 / 1Co 1,22-25 / Jn 2,13-25]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

Intencions del Sant Pare per al mes de març

Perquè visquem el sagrament de la reconciliació amb profunditat renovada, per assaborir la infinita misericòrdia de Déu.

DIUMENGE II DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Gènesi

(Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, ves-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust».

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per be-neir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en soc de dissortat», / al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als atris de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retin-gueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Lectura del libro del Génesis

(Gén 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán. Le dijo: «¡Abrahán!». Él respondió: «Aquí estoy». Dios dijo: «Toma a tu hijo único, al que amas, a Isaac, y vete a la tierra de Moriá y ofrécemelo allí en holocausto en uno de los montes que yo te indicaré».

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña. Entonces Abrahán alargó la mano y tomó el cuchillo para degollar a su hijo. Pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!». Él contestó: «Aquí estoy». El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra el muchacho ni le hagas nada. Ahora he comprobado que tu hijo, a tu único hijo».

Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en holocausto en lugar de su hijo. El ángel del Señor llamó a Abrahán por segunda vez desde el cielo y le dijo: «Juro por mí mismo, oráculo del Señor: por haber hecho esto, por no haberte reservado tu hijo, tu hijo único, te colmaré de bendiciones y multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de sus enemigos. Todas las naciones de la tierra se bendecirán con tu descendencia, porque has escuchado mi voz».

Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!». / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. R. Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,31b-34)

Hermanos:

Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? Dios es el que justifica. ¿Quién condenará? ¿Acaso Cristo Jesús, que murió, más todavía, resucitó y está a la derecha de Dios y que además intercede por nosotros?

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, subió aparte con ellos solos a un monte alto, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisès, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisès y otra para Elías». No sabía qué decir, pues estaban asustados. Se formó una nube que los cubrió y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo, el amado; escuchadlo». De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban del monte, les ordenó que no contasen a nadie lo que habían visto hasta que el Hijo del hombre resucitara de entre los muertos. Esto se les quedó grabado y discutían qué quería decir aquello de resucitar de entre los muertos.

«Aquest és el meu Fill, l'estimat»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Cada any, el segon diumenge de Quaresma ens presenta l'evangeli de la Transfiguració de Jesús al Tabor. Enguany, segons la versió de l'evangelista Marc.

La primera lectura ens ofereix el relat del sacrifici d'Isaac a Déu per part d'Abraham. El text ens recorda que Isaac és «el teu fill únic, que tant estimes»; és el fill estimat d'Abraham. A punt de morir, Déu detura la mà d'Abraham, en veure la seva obediència, i li fa la promesa d'una àmplia descendència.

El fragment de la carta als cristians de Roma ens mostra l'amor de Déu a favor nostre: no va plànyer de lliurar-nos el seu propi Fill per tots nosaltres. La generositat d'Abraham envers Déu no va ser sinó figura i anticipació de la generositat de Déu envers nosaltres; amb una diferència: Isaac no va arribar a morir en el sacrifici previst, mentre que Jesucrist va ser mort i sepultat, abans de ser ressuscitat per sempre, i que ara, des del cel, intercedeix per tots nosaltres.

El relat de la Transfiguració també el llegim el sis d'agost, en la festa de la Transfiguració del Senyor; aleshores ens fixarem en la revelació de Jesucrist com a cimbal de la Llei (Moisès) i dels profetes (Elies); és a dir, com a cimbal de tota la revelació de Déu al llarg de la història de la salvació. Ara, però, en plena Quaresma, ens fixem en les paraules que Jesús adreça als deixebles quan baixen de la muntanya: «Fins que el Fill de l'home hagué ressuscitat d'entre els morts.»

El primer diumenge de Quaresma ens presenta la humanitat de Jesús subjecta, com nosaltres, a la temptació. Però, allà on Adam i Eva van sucumbir, Jesús resta fidel a Déu i a la seva paraula, i no cedeix a la temptació. Ell és el nou Adam, el primer d'una nova humanitat que no cedeix a la temptació sinó que és manté fidel per sempre a Déu.

Aquest segon diumenge de Quaresma ens revela la divinitat del Fill de Déu en la humanitat de Jesús de Natzaret. Però Jesús, que s'encamina a Jerusalem, patirà la passió i la mort, com ell mateix anunciarà per tres vegades als seus deixebles. El seu messianisme passa per la fidelitat a Déu fins a la mort en mans dels homes, que no l'entenen i el consideren un blasfem. Només la resurrecció, al tercer dia, mostrarà palesament la divinitat del Fill de Déu en l'home Jesús de Natzaret.

Els dos primers diumenges de Quaresma ens presenten el nucli de la nostra fe: Jesucrist, Déu i home veritables (2n i 1r diumenges, respectivament). És el nucli del Credo que confessarem la Vetlla de Pasqua, en renovar els nostres compromisos baptismals.

Agenda

Congregació per als Bisbes. El dijous 4 de març, el cardenal Joan Josep Omella participarà en la reunió ordinària de la Congregació per als Bisbes, al Vaticà.

Amics de l'Orgue de les Corts. Diumenge 7 de març (18 h), concert d'orgue amb motiu de la Quaresma. Com és costum, en aquest concert de Quaresma hi actuaran tres alumnes d'orgue del professor Josep M. Mas i Bonet, amb un programa ben interessant. L'entrada serà lliure, amb aportació voluntària, i amb reducció de l'aforament i totes les precaucions per la Covid-19. A la parròquia de Santa Maria del Remei de les Corts (pl. de la Concòrdia, 1).

Espai d'interioritat Francesc Palau-Carmelites Missioneres (c/ Immaculada 53-55, Barcelona). Dimarts 9 de març (19 h), conferència en línia, a través de Zoom: «La cura de la fe i les creences», a càrrec de Xavier Melloni, SJ i antropòleg. Presencial i online, amb aforament limitat. Cal inscriure's a: centre@espaiinterioritatpalau.com, t. 938 233 108.

Apostolado de la Divina Misericordia. Primeros viernes de mes, a las 15 h, «Hora de la Misericordia», rezo de la «Coronilla»; a les 15.30 h, Santa Misa, confesiones, exposició del Santíssim, adoración; a las 17 h, rezo del Rosario a la Santísima Virgen; a las 17.45 h, rezo de la «Coronilla», oraciones de desagravio; a las 18.30 h, bendición y

reserva del Santísimo. En la Parroquia Preciosísima Sangre de Nuestro Señor Jesucristo (c/ Viladomat, 78). Para más información: t. 934 261 622, c/e: adim.bcn@gmail.com

Llibres

Cuaderno de Emaús, de Luis de Lezama. Este libro de 256 páginas, editado por PPC, en la colección Saucé, recoge pequeñas pero intensas reflexiones de un párroco sobre los *desconocidos* con los que se cruza en el día a día. «En cada etapa de la vida (cada vez que caminas hacia Emaús), alguien se incorpora imprevisiblemente y va contigo; empiezas a romper tu soledad, y con ello tus temores. En la posada de la edad adulta, cuando llega la hora de compartir el pan y el vino, entonces se te iluminarán los ojos y conocerás a un Dios diferente, a un Dios amigo. ¡Qué extraña revelación se produce cuando uno abre su corazón!»

In memoriam

Mn. F. Xavier Casas Ros. Aquest prevere de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist, als 91 anys, dissabte 20 de febrer a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol. Era fill d'una família cristiana de l'Ordal. El

ACTUALITAT

Es cancel·len les processons de Setmana Santa a causa de la pandèmia

El passat 3 de febrer, la Coordinadora catalana de confraries i germandats de Setmana Santa va fer públic un comunicat que posa en relleu la impossibilitat de celebrar, aquest 2021, les tradicionals processons tant en el temps de Quaresma com per Setmana Santa i també per Pasqua. «Aquest any, el context de pandèmia que assota el país i el món, continua afectant la salut de la població i els sectors econòmics. Les dinàmiques socials i els esdeveniments públics també s'han vist alterats. Davant d'aquest escenari, i de les restriccions del PROCICAT, actuant amb seny i responsabilitat, enguany no es faran les grans processons ni els actes d'expressió pública de fe que omplien els carrers durant els dies sants». No obstant això, la Coordinadora fa una crida per «seguir endavant amb el revulsiu cultural i religiós que representa la Setmana Santa, a través de recursos i missatges a les xarxes socials i a les diferents plataformes comunicatives».

FOTO: MANEL ROIG

seu germà gran, Josep, quan era seminarista, va ser assassinat a l'inici de la persecució religiosa de l'any 1936, i va ser beatificat el 28 d'octubre de 2007 a Roma amb 498 màrtirs més. Mn. Xavier, que fou un sacerdot molt bondadós i lliurat al servei de les persones, portava en la seva ànima el record d'aquest germà seu. Mn. Xavier va servir les par-

ròquies de Sitges, Sant Josep i Santa Mònica de Barcelona, de Lliçà d'Amunt, i la de Sant Pacià de Barcelona del 1969 fins al 2007. Les exèquies van tenir lloc el dilluns 22, a la parròquia de Sant Esteve d'Ordal. El dimarts 23 es va celebrar una eucaristia a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, presidida per cardenal Martínez Sistach, i el dijous 25 es va celebrar la missa funeral a la seva estimada parròquia de Sant Pacià de Barcelona.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Jesús, el motor de nuestra oración

La Cuaresma es un tiempo privilegiado para caminar hacia Aquel que es fuente de todo amor. Si nos dejamos acompañar por Dios, experimentaremos que Él está siempre a nuestro lado. No obstante, no podemos acceder directamente al Padre si no es por medio de Jesucristo. Cristo es el mediador y el modelo de nuestra oración.

Una de las cosas que más impactó a los discípulos de Jesús fue su manera de orar. El Señor aprendió a rezar como los judíos de su tiempo. Su corazón estaba empapado de la Sagrada Escritura. En un pasaje del *Evangelio según san Marcos*, cuando le preguntan a Jesús cuál es el mandamiento más importante, él responde sin dudar con estas palabras de las Escrituras: «Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma [...] y al prójimo como a ti mismo» (Mc 12,29-31).

Sin embargo, lo que más destacan los Evangelios es que el Señor siente a menudo la necesidad de ir a un lugar apartado a orar. Jesús se separa del torbellino del mundo y busca cada día momentos de intimidad con su Padre.

La oración es el motor de la vida de Cristo. Los evangelistas nos explican que, antes de tomar una decisión importante, Jesús la consultaba con su Padre. Así, antes de elegir a los doce apóstoles, se retiró a la montaña y pasó toda la noche en oración.

El Señor reza también cuando descubre con alegría que Dios ama entrañablemente a los más pobres: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos y las has revelado a los pequeños» (Lc 10,21).

Jesús ora ante las situaciones difíciles, en los momentos de duda e incertidumbre. Cuando siente en su corazón una tristeza profunda, Cris-

to pide ayuda a su Padre. Incluso las últimas palabras de Jesús antes de morir son palabras de los salmos. En el momento más duro de su vida, Cristo rezó con las oraciones que sus padres le habían enseñado y que conocía de memoria.

La oración de Jesús tenía algo muy especial. Esto no pasó inadvertido a los ojos de sus discípulos. Es por ello que un día que los discípulos encontraron a Jesús orando en cierto lugar, le pidieron con humildad y sencillez: «Señor, enséñanos a orar» (Lc 11,1). Fue entonces cuando Jesús empezó su oración llamando a Dios, *Abba* (Padre). Orar como Jesús es reconocer que Dios es como un padre o una madre que salen a nuestro encuentro porque nos aman y no pueden vivir sin nosotros. Orar es ponerse en las manos de Dios con toda confianza, como los niños en brazos de sus padres.

Queridos hermanos y hermanas, que en estos días de Cuaresma sepamos pedir al Señor: Enséñame a rezar. A partir de entonces Jesús se convertirá, como para sus primeros discípulos, en nuestro maestro de oración.